ANUL I. — No. 5. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ, 17 OCTOMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: Pe un an 10 lei / Şase luni 5 »
Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ŢĂRANU

ANUNŢURILE SE PRIMESC DUPĂ ÎNVOIALĂ
ADRESA:
Revista „FURNICA“ Bucureşti

Dedicat lui *Badea Cârţan.* Desen de *N. S. Petrescu.*

Madam Smara, eminenta publicistă.

www.dacoromanica.ro

PARTIDUL POLITIC AL DESGUSTAŢILOR

Propun înfiinţarea unuĭ noŭ partid politic.

Par'că v'aud: — Încă unul? N'avem deajuns treĭ? Politica asta e desgustătoare, la urma urmeĭ!..

Apoĭ v'am prins cu vorba, eŭ voiam tocmaĭ să emit ideea creeăreĭ unuĭ partid politic al desgustaţilor.

Partidul acesta ar avea nepreţuitul avantagiŭ de-a realiza fuziunea tuturor celor-l'alte treĭ. N'am maĭ avea sturziştĭ, cantacuziniştĭ şi carpiştĭ; întreaga suflare romînească s'ar contopi într'un singur partid, care ar fi vecinic la putere. Ce ideal pentru un bun patriot, să nu fie nicĭ odată în opoziţie!

Sturdziştiĭ nu pot să nu fie nişte desgustaţi în momentul de faţă. Sunt la guvern, aŭ majoritatea în Parlament, aŭ la activul lor făptuirĭ folositoare ţăriĭ, nu numaĭ de cele rele. Cu toate astea, căruţa scîrţiie. In sînul partiduluĭ unul trage «hăis», altul «cea», pe cînd al treilea bagă beţe în roate. In afară de partid, este cea-l'altă jumătate a ţăreĭ care aşteaptă să intre şi ea în buget, saŭ doreşte o schimbare de regim numaĭ aşa de variaţie. N'aŭ motiv sturziştiĭ să fie desgustaţĭ?

Cantacuziniştiĭ nu sunt maĭ puţin. Aŭ un partid puternic organizat care, cu toată superioritatea armelor de carĭ dispune un guvern, a dat unele bătăliĭ electorale biruitoare. Totuşĭ, se află în opoziţie şi nu ştie cît o să maĭ stea încă. Cum să nu fie desgustaţi?

In fine, Carpiştiĭ dispun de un stat major alcătuit din ilustraţiĭ ale ţăriĭ, eĭ propagă ideĭ inspirate de de cele maĭ frumoase intenţiunĭ, şi toţuşĭ o opinie publică nesuficient luminată îĭ lasă în minoritate.

Ne-am înţeles — nu-ĭ aşa? — toţĭ suntem desgustaţi! De ce să nu înjghebăm, prin urmare, marele, unicul partid al desgustaţilor romînĭ?

De şef n'am avea nevoie, şefiile sunt de obiceiŭ sămînţă de zizanie. Ar fi şef de drept însuşĭ Şeful Statuluĭ, care, ne-maĭ avînd în faţă de cît un singur partid, n'ar maĭ putea fi învinuit că înclină cumpăna într'o parte orĭ în alta.

Cînd a fost vorba de Unirea Principatelor s'aŭ suspendat duşmăniile de partid. De fapt însă armonia tuturor Romînilor n'a durat de cît o zi, memorabila zi în care s'a săvîrşit alegerea luĭ Cuza-Vodă. Apoĭ, partidele aŭ reînceput lupta lor fratricidă. Or, partidele fiind chiar părţile constitutive ale ţăreĭ, urmează în mod logic că de fapt desunirea nu a fost curmată în Principate.

Adevărata unire este aceea pe care o preconizăm noĭ. Nu suspendarea provizorie, ci încetarea pentru tot-d'auna a ostilităţilor politice, prin formarea unuĭ singur partid politic: partidul desgustaţilor.

Dacă în starea lucrurilor de azĭ, se va găsi un singur cantacuzinist, carpist saŭ sturdzist, care să ne declare că pe el politica, aşa cum se face acum, îl entusiasmează, îl rugăm să ne consemneze aceasta în scris, şi la rîndul nostru ne angajăm că renunţăm la soluţia binefăcătoare pe care o oferim ţăriĭ.

Desfidem, însă, să se audă vr'o voce discordantă în concertul desgustuluĭ obştesc, care isvorăşte din situaţia politică prezentă a tuturor partidelor noastre.

Partidul desgustaţilor va avea şi avantajul de a reda ţăriĭ o sumă de energiĭ carĭ azĭ bat apa în piuă,— şi ce apă tulbure şi murdară este aceea în care se scaldă une-orĭ politicianismul! Profesoriĭ îşĭ vor vedea de şcoală, popiĭ de biserică, ofiţeriĭ de cazarmă, iar milionariĭ carĭ azĭ îşĭ prăpădesc vremea făcînd politică — în mod nefolositor şi pentru eĭ şi pentru ceĭ-l'alţĭ — se vor îndeletnici maĭ serios cu cultivarea moşiilor lor, cu întreprinderĭ industriale, cu protejarea saŭ chiar practicarea sporturilor şi artelor frumoase, după cum îĭ va dicta fiecăruia interesele, inima orĭ însuşirile firestĭ.

Aşa dar, am hotărît: partidul desgustaţilor s'a întemeiat.

Trăiască partidul care va pune de acord pe toţĭ Românĭ; trăiască partidul care neavînd nicĭ un concurent, va sta pururea la guvern!

George Ranetti.

BA BINE CĂ NU!

«Monitorul Oficial» publică revocarea d-luĭ Lazăr Gămănescu, ajutor de primar din comuna Risipiţ', judeţul Dolj.

Ba bine că nu! Dacă s'o fi apucat ca un găman să risipească averea comuneĭ.

LUPING TE LUP

Cînd am cîte-o emoţie,
Vr'o straşnică comoţie,
Simţ un fior prin spete
Şi — curios! — mi-e sete.

In compania uneĭ fete
Cînd de la Circ erĭ am plecat,
Eram grozav emoţionat.
Văzusem acea grozăvie,
Mă furnică ş'acum prin trup,
Numită (făr'ortografie)
Luping te lup.

Decĭ, am intrat în berărie
Ca să supăm. Pe englezeş'e,
Probabil, asta se numeşte
Suping te sup.

Băusem halbe vr'o duzină,
Cînd văd că, la masa vecină,
Un ofiţer, un marţafoĭ,
Bolovănea ochiĭ la noĭ;
Ba 'l văd chiar că s'apropiea
Şi 'n mod ocult mîna 'ntindea,
Voind pe Dulcineea mea
S'o... cum să zic spre-a fi decent?
S'o .. s'o... ghicit-aţĭ la moment:
Ciuping te ciup!

Maĭ galben ca un cantalup
Mă fac la faţă, şi mă seol.
Vroiam să şi 'l înhaţ, parol,
Să 'l îndoesc ca p'o nuea·
Şi să 'ţĭ'l rup, uite aşa,
Ruping te rup.

Dar teamă 'mĭ fu de tevatură,
Şi 'mĭ zic: De ce să mă ocup,
Om serios, d'o secătură?
Maĭ iaŭ maĭ bine o băutură!
Ş'apoĭ zic dameĭ: Haĭ acasă.
—De ce? mă'ntreabă ea.—Heĭ, ca să...
Puping te pup.

Ştiţĭ ce'mĭ răspunse-atuncĭ? Ştiţĭ voĭ?..
Făcînd ochĭ dulcĭ spre marţafoĭ
Imĭ zise:—Pune-'ţĭ pofta'n cuĭ,
Eŭ mă combin cu dumnealuĭ,
Nu vezĭ că eştĭ... eştĭ.. cum să'ţĭ spuĭ?..
Kruping te Krup?

Kiriak Napadarjan

www.dacoromanica.ro

CIOBĂNAȘUL

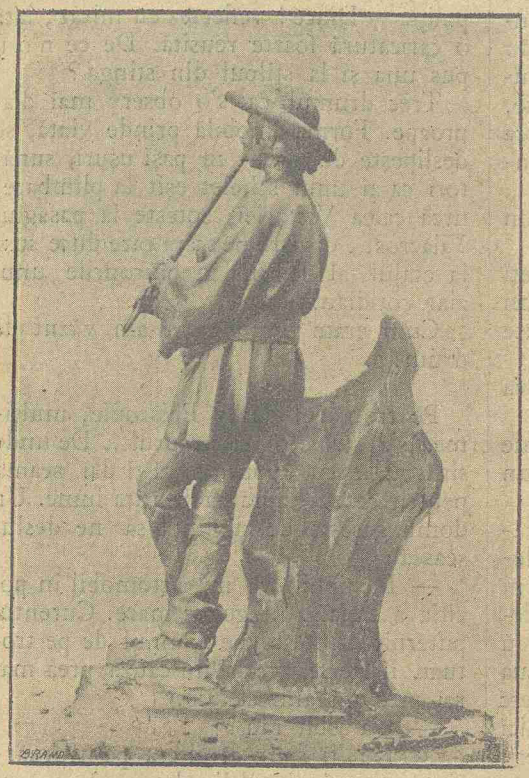

E-o figurină în bronz, de Späthe,
Ce stă cu Strîmbu lîngă Huer [1])
E-un ciobănaș cîntînd din fluer.
Băiat drăguț cît zece fete.

Oh, aș da draculuĭ orașul,
Pe primadone și tenorĭ,
Să staŭ lungit p'un pat de florĭ,
S'ascult cum cîntă ciobănașul.

Ce cîntă? Doina? Doina dulce?
Ș'o cîntă numaĭ pentru oĭ
Ce pleac'a lene 'n spre zăvoĭ?
E-un cînt de leagăn să le culce?

Saŭ cîntă doina fermecată
De dorul vr'uneĭ fete dragĭ,
Cu buze roșiĭ ca de fragĭ,
Care 'l-așteaptă 'nfiorată?

Orĭ cînt'o doină de durere,
Că iarbă'n cîmp nu e de loc,
C'a ars-o seceta de foc,
Și 'șĭ plînge turma care piere?

Saŭ e-un răsunet plin de sbucium
Al vremurilor strămoșeștĭ,
Cînd oștile moldovenești
Mergeaŭ la moarte'n ritm de bucium?

...Nu știŭ ce-a vrut să facă Späthe,
Dar știŭ că bronzul ăsta-ĭ viŭ,
C'aș vrea p'o pajiște să fiŭ
Și s'aud doina pe 'ndelete.

Saŭ nu! Aș prefera maĭ bine
Să am măcar un milion,
Să'mpodobesc al meŭ salon,
Doar cu asemenĭ figurine!

Netty.

1) *Atelierele pictoruluĭ Strâmbulescu și sculptoruluĭ Oscar Späthe, strada Avedic No. 7, la șosea, aproape de lăptăria Flora a d-luĭ Huer... Notați bine adresa*

DINASTICISM ȘI BALAMUCISM

Declarăm de la început că „Furnica" este o revistă eminamente dinastică, fapt cu atît maĭ meritoriŭ cu cît nicĭ unul din colaboratoriĭ noștri n'aŭ primit de la Rege nicĭ subvențiĭ, nicĭ decorațiĭ, nicĭ n'aŭ fost măcar grațiațĭ; această din urmă favoare ar fi greŭ de altminteri Suveranuluĭ să ne o acorde, dat fiind-că suntem niște bărbațĭ carĭ n'aŭ pete de cît pe haine și carĭ nu din ocne s'aŭ aprovizionat cu sarea ce o presară cu profusiune în glumele lor.

Suntem dinasticĭ convinșĭ, dar cu demnitate; nu pupăm mîna de cît cucoanelor și — din Paștĭ în Crăciun — popilor; nu lingem picioarele Tronuluĭ orĭ cât ar fi de parfumate.

Înțelegețĭ decĭ de ce vom denunța d-luĭ doctor Șuțu accesul de dinasticism furios de care aŭ fost apucațĭ uniĭ cu ocazia viziteĭ de la Iașĭ.

Așa, bunăoară, un ziar scrie:

«Domnul Sturdza și partidul național-liberal privește în Regele Carol pe un sfînt viŭ al Românilor și-L venerează».

Pînă acum știeam că sfințĭ sunt numaĭ ceĭ din calendar și ceĭ în stare de conserve maĭ numițĭ și moaște. E de notat că aceĭ carĭ aŭ descoperit că Regele e un sfînt viŭ sunt aceiași carĭ îl taxaŭ odinioară de Spion Prusian Aceasta dovedește că mantaua neagră a conspiratoruluĭ se poate transforma une-orĭ într'o livrea de lacheŭ de la Palat.

„Universul", molipsit și el, scrie următoarele despre Principele Carol:

«In puține zile cît a stat aicĭ (în Iași) a lăsat pe unde a trecut licăririle neșterse ale geniuluĭ săŭ».

Dragă Spanachide, licăririle nu se șterg, ci se sting; ceea ce era de șters era cuvîntul cela de geniŭ care nu prea se potrivește cu vîrsta fragedă a simpaticeĭ Altețe care, după cît știm, pînă acum nu e de cît caporal de vînătorĭ, iar nu de geniŭ.

Dar culmea lingăismuluĭ a atins-o unul de la Iași care spune ce impresie i-a făcut Regele cînd a rostit un toast:

«Dacă n'am fi văzut aevea chipul iubit al Majestățeĭ Sale, ni s'ar fi părut că auzim pe cel maĭ mare artist dramatic pe care-l poate visa un român».

A spune despre Regele nostru că e înțelept și viteaz, însemnează a ĭ recunoaște niște calităț reale. Dar e un caraghiozlîc să-l comparĭ cu un actor, maĭ cu seamă cînd dicțiunea românească a Majestățeĭ Sale nu este cu totul impecabilă.

Și gazetarul ieșan continuă astfel

«Totul era schimbat în ființa Majestățeĭ Sale. Auditoruluĭ i se părea Regele așa de mărit, parcă ar fi ajuns cu capul în plafondul Auleĭ; noĭ din auditor ne transformasem, asimilîndune Regeluĭ, în niște giganțĭ, iar seminarul ni se părea școala unuĭ popor de 40 de milióne locuitorĭ....»

Asta e curat halucinație. Dacă hiperdinasticuluĭ nostru i s'a năzuit că Suveranul ajunsese cu capul în plafond, nu maĭ încape nicĭ o îndoială că bietul confrate, lungindu-se mereŭ și el, pînă în momentul cînd scriem aceste rînduri a ajuns cu capul la ospiciul Golia, care-ĭ situat la o respectabilă distanță de Seminarul Veniamin.

D. doctor Șuțu, căruia i-am dedicat prezentul articol, știe de alt-fel foarte bine că o sumă din clienții d-sale aŭ slăbiciunea să se asimileze cu Regiĭ, să creadă că sunt Impărațĭ, giganțĭ, și alte parascovenii d'astea.

Ferească Dumnezeŭ de maĭ răŭ!

Jorj Delamidil

LUI TONEANU

E om de spirit și isteț,
Băiat frumos și învățat;
Artist român de mare preț,
Dar... crede că e advocat.

Teleor

www.dacoromanica.ro

UNOR MIERLOI DRESAȚI

De vînzare 8 mierloĭ dresaţi, Deşteaptă-te Romîne şi Marşul Italian... Adresa d. Jean, str. Concordia No. 7, Bucureşti.

(*Anunţ publicat în ziare*).

Cîntaţi, cîntaţi,
Mierloĭ dresaţi!
Nădejdea noastră astăzĭ ne rămîne
Numaĭ în voĭ,
Iubiţĭ mierloĭ,
Ca să cîntaţi «Deşteaptă-te Romîne».

Bărbaţĭ de Stat
L'aŭ maĭ cîntat,
Dar nu maĭ vor acuma să-l repete.
De ce? Mister!
Ba.. minister!
Stricate's patrioatele flaşnete.

Erĭ, falnic vis;
Azĭ, trist abis...
Mierloĭ, voĭ n'aveţĭ pofte de Putere,
Rămîneţĭ purĭ,
Nu fiţĭ sperjurĭ;
Voĭ staţi în colivĭĭ,—nu'n ministere!

Cînd veţĭ vedea
Vr'o puşlamă
Din ceĭ ce speculară Idealul,
Să-l fluieraţi,
Mierloĭ dresaţi,
Cu noduri să înghiţă caşcavalul!

Taraseon

VICTOAR ANOSTESCU

Alaltă-erĭ, cu poşta de dimineaţă, la biurourile redacţieĭ s'a primit următoarea scrisoare:

Domnilor Directorĭ,

De câte-va lunĭ sufăr de o boală ciudată, provenită din maĭ multe crîmpee de fapte controlate, boală pe care ceĭ maĭ celebrĭ medicĭ nu aŭ fost în stare s'o definească. M'am hotărît s'o fac cunoscută cititorilor revisteĭ «Furnica», în speranţă că unul dintre eĭ mă va putea lămurĭ, vindecîndu-mă de îndoiala în care zac şi care mă ameninţă cu distrugerea.

Ca să nu trec drept un mincinos, vă mărturisesc că întîĭ am voit s'o public în coloanele ziarului «Universul». Un domn d'acolo,—nu ştiŭ cum îl chiamă, nicĭ ce slujbueşte — cu trupul dungat pînă la pîntece de un gard de făcăleţe de lemn care ne despărţea ca animalele menagerieĭ de spectatorĭ, şi-a vîrît nasul printre zăbrele... Şi după ce mi-a studiat cu de-amănuntul ghetele şi picioarele, s'a retras în fund — cu mîinile vîrîte pînă sub coate în buzunarele pantalonilor, numaĭ că nu m'a luat la goană:

— Ascultă *mio caro*: voiţĭ să-l publicaţĭ la «inserţiĭ şi reclame», decese, anunţurĭ pe pagina a treia saŭ la «mica publicitate»?.. costă.. Şi mi-a înşirat o întreagă tablă a luĭ Pitagora.

— Domnule—daŭ să'ĭ explic — e un caz ciudat, foarte interesant...

— Imposibil. D-voastră, cred, aveţĭ cunoştiinţă că noĭ nu maĭ plătim nicĭ ceĭ cinci franci pentru informaţiile aduse după miezul nopţeĭ.

Şi ce poate fi maĭ misterios ca ceva petrecut în întuneric?

— Domnule...—nu mĭ-aduc aminte ce epitet i-am dat — dar vĕ repet... e un caz unic în felul luĭ...

— Lăsaţi, vă rog... Ne-am maĭ păcălit noĭ cu războiul Ruso-Japonez. Telegrame peste telegrame... cheltueli de ni s'a sbîrlit tirajul... şi nicĭ o bătălie decisivă. Sute de miĭ de cititorĭ ne-aŭ anunţat că dacă lucrurile vor continua să se petreacă mereŭ la fel, să lipsesc de premiĭ, de tot, şi nu-l maĭ citesc, nicĭ nu se maĭ abonează. După cum vedeţĭ, ceea-ce îmĭ propuneţĭ... Voiţĭ să-l publicaţĭ la decese, anunţurĭ, «mica publicitate»...

Am plecat, d-lor Directorĭ... voiam să zic: am scoborît scara fugind, petrecut de ţîrîitul clopoţeluluĭ de la teleton, în pîlnia căruia domnul din dosul gardului zăbrelit îşi vîrîse botul...

— Allo. Aci, papa Pugi...

Şi n'am maĭ auzit nimic.

— Cum?... Papugiul?

Mă întorc la scopul scrisoareĭ mele.

Intr'o dimineaţă, cam pe la ceasurile zece, voiajam mulţumit în lungul caleĭ Victorieĭ, mă bucuram de bucuria de a trăi, când, în dreptul Poliţieĭ, zăresc ceva... cine-va... nicĭ acuma nu ştiŭ cum să-ĭ zic... că coteşte la intrarea pasagiului Vilacros.

Eŭ după el.

D-lor Directorĭ, probabil că şi d-v aţĭ auzit de bătrînĭ senilĭ, carĭ nu văd un picioruş de fată tînără, fără ca acel picioruş să nu se transforme într'un puternic magnet ce-ĭ tîrăşte în urmă-ĭ ca ţiganiĭ porcĭĭ legaţĭ cu frînghie. Aşa am păţit-o şi eŭ — maĭ puţin comparaţia.

Cînd să-l ajung, mă pomenesc cu figura lipită de uşa scăreĭ pe care acel cine-va se suise sus, la al II-lea etaj, în biurourile unuĭ ziar cotidian. L'am aşteptat un ceas; am plecat supărat ca un copil care nu poate desface jucăria ce i-a aţîţat curiozitatea.

Plouă. Norĭĭ se scutură de ultimele picăturĭ, ce cad rar, domol, violate de razele groase ale soareluĭ gelos să redevie stăpîn pe atmosferă. Şi numaĭ plouă. Atmosfera s'a liniştit; e strevezie de nu-ĭ maĭ zăreşti fundul — cerul.

Prin dreptul cafeneleĭ High-Life, de pe trotuarul cel-l'alt zăresc lipită de zidul clădireĭ, jos, lîngă uşea de la intrare, o formă secesion, imobilă ca un polip. — Drace! reflectez eŭ mirat; iată o caricatură foarte reuşită. De ce n'o fi pus una şi la stîlpul din stînga?

Trec drumul, ca s'o observ maĭ d'aproape. Forma imobilă prinde viaţă, se deslipeşte de zid — cu paşĭ uşurĭ, sunătorĭ ca aĭ unuĭ schelet eşit la plimbare, urcă calea Victorieĭ, coteşte la pasagiul Vilacros... dispare pe scara care duce sus, la al II-lea, în biurourile unuĭ ziar cotidian.

Cum eram grăbit, mi-am văzut de drum.

Pe trotuarul de la Episcopie, mulţimea s'a strîns roată în jurul... De unde sînt eŭ, e cu neputinţă să-ţi daĭ seama pentru ce s'a îngrămădit atîta lume. Un domn găseşte de cuviinţă să ne desluească:

— Inchipuiţi-vă un automobil în poziţia a treia... în goana mare. Curentul puternic trînteşte pe domnul de pe trotuar, îĭ tae respiraţia din cauza prea mareĭ presiunĭ atmosferice.

— L'a isbit răŭ?

— Nu 'ţĭ spun că el era pe trotuar; şi că numaĭ vîntul l'a dat jos?

Un domn medic, jucînd din coate, răsbeşte... cu ajutorul a alţĭ douĭ ridică ceva de jos.

— Umblaţi încet, le recomandă el; băgaţĭ de seamă să nu-l desarticulaţĭ.

— D-le doctor, întreabă unul, e grav?

— Moft! Axfisie cerebrală pasageră, complicată cu imbecilitate cronică. Puţin repaos şi gata.

Nu ştiŭ unde o fi învăţat doctorul ăsta, dar tare deştepţĭ trebue să fi fost profesoriĭ luĭ. Căcĭ, după cinci minute, d-l de jos se scoală... merge ca toată lumea... urcă calea Victorieĭ... dispare pe scara ce duce la al II-lea etaj, în biurourile unuĭ ziar cotidian.

D-lor Directorĭ, în asemenea ocaziĭ, vă mărturisesc sincer, celmaĭ bun remediŭ e un duş rece. L'am făcut imediat; dar nicĭ acuma nu sunt dumerit dacă n'am avut halucinaţiĭ. Asfixiatul erea polipul de la High-Life!

Căscam gura la ochiul-ceas lipit pe fruntea «Poliţieĭ», mă minunam cum de la Palat pînă aci, mergînd pe jos, nu făcusem absolut nicĭ un minut: la ambele orologiĭ exact aceeaşi oră. Iată că o trăsură goală soseşte în goana cailor, se opreşte brusc: asfixiatul de la Episcopie se dă jos, intră ţanţoş pe gura pasagiuluĭ Vilacros, dispare pe scara care duce sus, la al II-lea etaj, în biurourile unuĭ ziar cotidian.

Mi-am strîns tîmplele între mîinĭ, şi am rupt-o de fugă în jos, pe lîngă hotelul de Franţa. Şi acuma mă mir cum de n'am înebunit!

Pe cheiul Dîmboviţeĭ, aproape de palatul Justiţieĭ, douĭ indivizĭ întind de un al treilea — o umbră de om. Sosesc la faţa locului.

www.dacoromanica.ro

— Domnule, îţi spun că îmi aparţine, sbiară unul. Dumnealuĭ — îl recunosc foarte bine: eŭ sunt gardianul Muzăuluĭ — maĭ acum cîţi-va anĭ a fugit dintr'un borcan cu spirt din sala «avorţilor intelectualĭ».

— Nu se poate, domnule — răcneşte cel-l'alt; te asigur că aĭ greşală: eŭ cunosc perfect baccilii doctoruluĭ Babeş. Din cauza microbuluĭ ăsta, care a tulito odată cu un porc de India, am mîncat amendă leafa pe o lună. — Şi nu maĭ trage aşa, că i stricĭ forma!

Intervine sergentul, face ordine.

— Ce pretenţie aveţi? întreabă reprezentantul ordineĭ în uniformă.

Ceĭ douĭ indivizĭ îşĭ formulează drepturile de proprietate.

— D-ta ce aĭ de spus?

— D-le sergent, oamenii ăştia sunt nebunĭ! Eŭ mă numesc Victoar Anostescu şi sunt ziarist şi literat. Poftim cartea mea de vizită.

A plecat umbra de om. Eŭ după el. Coteşte pe calea Victorieĭ, intră în pasagiul Vilacros... dispare pe scara care duce sus, la etajul al II-lea al unuĭ ziar cotidian.

De atunci, în fie care zi am cumpărat ziarul cu biurourile la al II-lea etaj, pasagiul Vilacros. Totdeauna îl citesc cu atenţie, mă căsnesc să ghicesc pe Victoar Anostescu — dar fără isbîndă. E drept, că bănuesc pe cine-va — nimic maĭ mult. Dar d-voastră, d-lor Directori, carĭ cunoaşteţi pe toţi ziariştiĭ din Capitală, n'aţi putea să mă asiguraţi dacă în adevăr există numitul individ? Vă rog... fiţi aşa bunĭ şi aveţi milă de

Un grefier.

RECLAMA PROASTA

La «Mica publicitate» a unuĭ ziar citim:

«Un domn 30 anĭ, fisic plăcut, pendinte de sine, afaceri serioase, doreşte cunoştinţa uneĭ domnişoare prezentabile, onestă, instruită şi care s'ar angaja pentru conducerea propriuluĭ lor menaj».

Sfătuim pe domnişoare să trateze cu refuz pe domnul de 30 de anĭ. Dacă-ĭ pendinte nu face nicĭ două parale!

SCHIŢE DUPĂ NATURĂ

POETUL ŞI POLUL

Merge pe aleea din stînga, spre lăptăria Flora, el, poetul îndrăgostit de *calea lactee*. Este spre seară, şi se plimbă trist ca un pom fără frunze, melancolic ca un amorezat părăsit. In jurul său vîntul împrăştie foile veştede, făcînd slujbă de măturător al primărieĭ. Peisagiul era jalnic: gîndurile poetuluĭ cad, sau maĭ bine zis decad — căcĭ e decadent — la fel. Şi printre buzele sale arse de dorul unuĭ caputiner, se strecor în surdină crîmpee de fraze: Ce este viaţa? Ce sunt toate? Iluziĭ, credinţe, visurĭ? Foĭ veştede... In toate-ĭ otravă!.. Mizerere!...

Apoĭ începe să numere pe degete: scandează silabele unuĭ vers ce i-a fulgerat prin minte:

«Viaţa»? — Femee chlorotică şi slabă...

Dar pe cînd caută o rimă la «slabă» — căcĭ nu-ĭ venea în gînd de cît «babă» — un foşnet de rochie îl face să ridice capul.

O femee trece pe lîngă el, lăsînd în urmă un parfum de tuberoze. Privirile li se 'ntîlnesc; — şi tristul poet este înfiorat din creştet pînă 'n tălpĭ.

Cît îĭ pare de frumoasă! Ce candoare angelică în privire! Ce feciorelnică seninătate pe faţă!...

O! desigur, sufletul eĭ trebue să fie delicat ca petalele uneĭ roze; inima curată ca o picătură de rouă!

Ce fecundă imaginaţie maĭ aŭ şi poeţiĭ!

Intr'o clipă dama, a căruĭ siluetă sveltă şi elegantă se depărta din ce în ce, ajunsese în mintea poetuluĭ nostru, făptura «eterată» cu «visurĭ nostalgice, închipuirĭ psalmodice, cuneiforme dorurĭ» — şi alte dracoveniĭ de-astea kübleristo-decadente,— devenise *Ea* acea:

«Fiinţă magică, superbă,
«Visată 'n nopţile spectrale»...

destinată să înţeleagă acea minte frămîntată de gînduri şi de rime, acel suflet de poet:

«Demonică enigmă
«Mister babilonesc...

să-ĭ mîngîe inima sîngerîndă, să-ĭ transforme viaţa în

«Grădinĭ Semiramidiace
«Un splendid vis assyrian...

Şi adică de ce nu? Oare nu s'a întîmplat în atîtea romane ca *El* şi *Ea* să se întîlnească atuncĭ cînd s'ar fi aşteptat maĭ puţin, la o răspîntie, pe o alee, şi dintr'o singură căutătură să se fi ghicit, înţeles, înlănţuit?

«Silfida», care trecuse îĭ părea desăvîrşita întrupare a celeĭ închipuite, prin fumul de ţigară, înaintea unuĭ pahar cu apă, în serĭ de reverie, pe canapeaua cafeneleĭ... Şi cum fantezia îĭ alerga pe motocicletă, poetul văzu, ca la cinematograful din piaţa Sărindar, duioasele, fantasmagoricele scene ce avea să trăiască de acum înainte, cu aceea căreia avea să-ĭ intoneze imnurĭ elegiace:

Frumoasa mea bacantă
Cu zîmbet de pantheră,
In ochi-ţĭ de amorantă
Pe buza-ţi enervantă
I-a vieţeĭ mele sferă...

Căcĭ nu maĭ încape nicĭ-o îndoială. Era inima care-ĭ spunea că în existenţa luĭ stin-«gheră, sepulcrală» se arătase în sfîrşit *Ea*... N'avea de cît să-ĭ vorbească; şi de sigur că de la primul cuvînt, ca şi cum un fluid electric i-ar atrage unul spre altul, ochiĭ li se vor pricepe, sufletele se vor îmbrăţişa, mîinile aŭ să li se confunde... Are atîta candoare angelică în privire, atîta feceorelnică seninătate pe faţă! Iĭ va vorbi!

...Dama se întorcea. Poetul îĭ eşi înainte, şi cu inima bătînd ca o pendulă, emoţionat pînă 'n vîrful unghiilor-netăete:

— Domnişoară!...

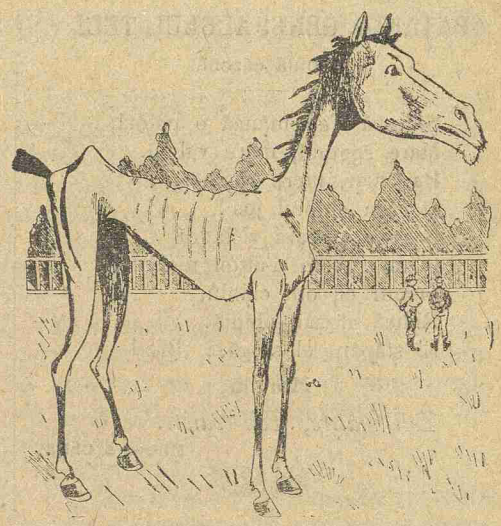

Un pensionar al «Societăţeĭ pentru îmbunătăţirea raseĭ cailor în România».

«Candoarea angelică» îl măsoară cu ochiĭ, de la pălărie pînă la ghete — maĭ ales la cele din urmă, — şi 'şi vede de drum.

Dar «maestrul are o vorbă «Cine tace, consimte», pe care o întrebuinţează des; discipolul îşĭ aminteşte de ea, şi fără să se descurajeze continuă cu un foc capabil să sperie pe cel maĭ curagios pompier.

«...Şi viaţa ne va fi încununată de stele... Vom pluti în sfere necunoscute.. Vom trăi în alte lumĭ... Un soare maĭ dulce, o lună maĭ frumoasă ne va lumina calea... Sufletele ne vor zbura în depărtărĭ senine...»

Dar la un moment dat, ca şi cum această disertaţie geografică, întocmaĭ ca la societatea cu acelaşi nume, i-ar fi determinat hotărîrea, dama întoarse capul, şi cu o privire ca cea de maĭ înainte, cu un zîmbet ciudat, cu aerul întrebător, replică cîte-va cuvinte...

...Ce fu? Căcĭ poetul rămase pironit loculuĭ, par'că ar fi fost lipit cu cleĭ de nisip, cu mîna stîngă înţelenită pe buzunarul haineĭ — de la început, pentru patetism şi ascunderea uneĭ rosăturĭ luase această atitudine — cu gura întredeschisă, ochiĭ ca de sticlă...

— Dar, în sfîrşit, ce i-a spus «Ea»?

.. Maĭ nimica, adică atît:

— Ia'scultă, puiule, ce tot îmĭ spuĭ mie de lună, stele, lumea ailaltă, pămînturĭ necunoscute şi mofturĭ d'astea. Mie nu-mĭ trebue sferele de care vorbeştĭ d-ta. Mă iubeştĭ? Vreĭ să te iubesc şi eŭ? Atuncĭ dă-mĭ *polul*!

— Şi ce-a făcut poetul?

— Brrr! *A înghe*ţ*at* fireşte, cum a rostit dînsa cuvîntul din urmă.

Auzĭ, polul? Doar îl ştie atît de departe, atît de necunoscut!...

Ac.

CITIŢĬ
URMAŞIĬ ROMEĬ
NUVELE ŞI SCHIŢE de GEORGE CAIR

Un elegant volum de 304 paginĭ pe hîrtie velină, ilustrat cu 56 de figurĭ în autotipie. Preţul unuĭ exemplar 3 leĭ.

Depozitul la librăria Alcalay, Bucureştĭ.

www.dacoromanica.ro

PAȚANIA GENERALULUI TELL

— Fabulă cazonă —

Știți că Tell mâncă o palmă,
Mare sgomot, mare valmă.
Ba chiar, lucru rușinos,
Îi căzu chipiul jos!
N'avea 'n gară vistavoĭ
(Cum n'avem d'altfel nicĭ noĭ).
Singur el, om cilibiŭ,
Ridică al săŭ chipiŭ.
El stăpân, el slugă.... Bre!

Morală

Tell maître, Tell valet..

Mircea & Ghiță

GYP ȘI JIPESCU

Domnul Gyp, imitator de cîntărețe celebre, obține de cît-va timp la Teatrul Edison al d-luĭ Löbel (oh, *le bel* artiste!) un mare și legitim succes. Spectatoriĭ nu știŭ dacă trebue s'o invite în cabinet particular ca pe un *Ea* oare-care, iar spectatoarele staŭ la îndoială dacă Gyp o poate fi la un caz o *El* model.

Iți uiți gramatica voind să lauzĭ pe acest (această) artist (artistă), și te pomenești scriind fraze ca următoarea:

«Domnul Gyp este o cîntăreț foarte nostim și talentată».

Dacă asupra sexuluĭ unuĭ artist ca De Max suntem fixați cu toții și, îndată ce'l vedem apărînd pe scenă, spunem! «iată o damă bine făcută», Gyp însă ne lasă într'o adîncă nedumerire. Bărbat saŭ femee? Problema rămîne nerezolvată.

Ni se spune că, intrînd în Bucureștĭ prin Predeal, Gyp a întîmpinat o serioasă dificultate la vamă.

Pașaportul luĭ era de gen masculin; dar semnalmentele, de gen femenin.

Funcționariĭ vamalĭ, nedumeriți, aŭ semnalat cazul direcției generale a vămilor.

Directorul vămilor, d. Jipescu, — printr'o fericită coincidență tiz cu artistul de la Edison, (căcĭ ce 'mi-e Gyp ce 'mi-e Gipescu?), după o matură chibzuire, a hotărît că Gyp trebue taxat ca bărbat, nu ca damă, și ast-fel vameșiĭ de la Predeal aŭ lăsat pe celebrul imitator să treacă granița.

Trebue să spunem că vameșiĭ de la Predeal voiaŭ la început să taxeze pe Gyp ca pe orĭ-ce bagaj. In adevăr, De Max trimesese următoarea telegramă de la Paris: «Expediat bagajul înainte». Cînd aŭ văzut fasonul luĭ Gyp, vameșiĭ 'și-aŭ zis: «Ăsta trebue să fie bagajul luĭ De Max». Chestiunea, însă, precum am spus, a fost lămurită îndată.

Orĭ-cum ar fi, d. Costinescu e dator să modifice noul săŭ tarif vamal, de oare-ce s'a constatat că a omis să înscrie mărfurile carĭ aŭ două înțelesurĭ, cum a fost de pildă Gyp.

D. subdirector al vămilor, Morandini, a fost însărcinat de d. Costinescu să studieze cazul luĭ Gyp.

Caiafa

ECOURILE SĂPTAMÎNEI

Mutarea d-luĭ Grădișteanu — D. Ionel Grădișteanu, neavînd răbdare s'aștepte ziua Sfîntuluĭ Dumitru, s'a mutat din casa Mandy în casele Vanicu. Cu această ocazie, d. Grădișteanu a adresat d-luĭ Carp o scrisoare prin care 'l înștiințează că, de douĭ anĭ, numaĭ de formă era în partidul d-sale, iar de fapt trecuse în partidul d-luĭ Cantacuzino. Cu alte cuvinte, d-nu Grădișteanu stă cu bagajul săŭ politic în două luntre.

Ziarul *Conservatorul* spune că, prin mutarea d-luĭ Grădișteanu, partidul conservator s'a reîntregit. Care va să zică numaĭ atît îĭ trebuia partiduluĭ ca să fie întreg? Numaĭ d. Ionel Grădișteanu? Puțin lucru îĭ lipsea.

Ca să facem o comparație, partidul d-luĭ Cantacuzino era decĭ ca o femee frumos gătită de bal a căreĭ toaletă, spre a fi desăvîrșită, nu maĭ are nevoie de cît de un cercel.

Un cercel, chiar cînd e o imitație de la Diamond Palace, se vede că are însemnătatea luĭ în toaleta uneĭ cucoane ca și în a unuĭ partid.

DR. SION DESPRE DR. MANOLESCU

D. Dr. Sion, pledînd în «Voința Națională» pentru depozitul de medicamente pe care vrea să'l înființeze direcția serviciuluĭ sanitar, fapt pe care farmaciștiĭ îl consideră ca o lovitură mortală dată farmaciștilor ruralĭ, scrie între altele:

«Avem toată încrederea în d. Director al serviciuluĭ sanitar pe care îl știm, cum se zice, Romîn cu vînă...»

Sperăm și noĭ că d. dr. Manolescu e cu vînă, că altminteri n'ar maĭ fi Român, ci muscal orĭ altă nație de om.

Dar e vorba că la o vîrstă destul de respectabilă și după ce s'a fotografiat cu atîtea moașe în «Buletinul Sanitar», socotim că e în interesul d-sale să nu se puie răŭ cu farmaciștiĭ, pentru că spițeriĭ ăștia știŭ să meremetisească oarecarĭ pilule regeneratoare carĭ 'ĭ pot fi de folos. Ĭi recomandăm în special d-luĭ dr. Manolescu pe valorosul farmacist d. Petra, care se știe că e în acelaș timp și un distins vânător (rog pe cititorĭ să nu citeazcă: *vână Thor*).

Dr. Ghiță

Rezultatul alergărilor de la Hipodrom. — De astă dată d. Marghiloman e călare pe d. Negroponte!

www.dacoromanica.ro

Expulsarea ziaristului Sardellis

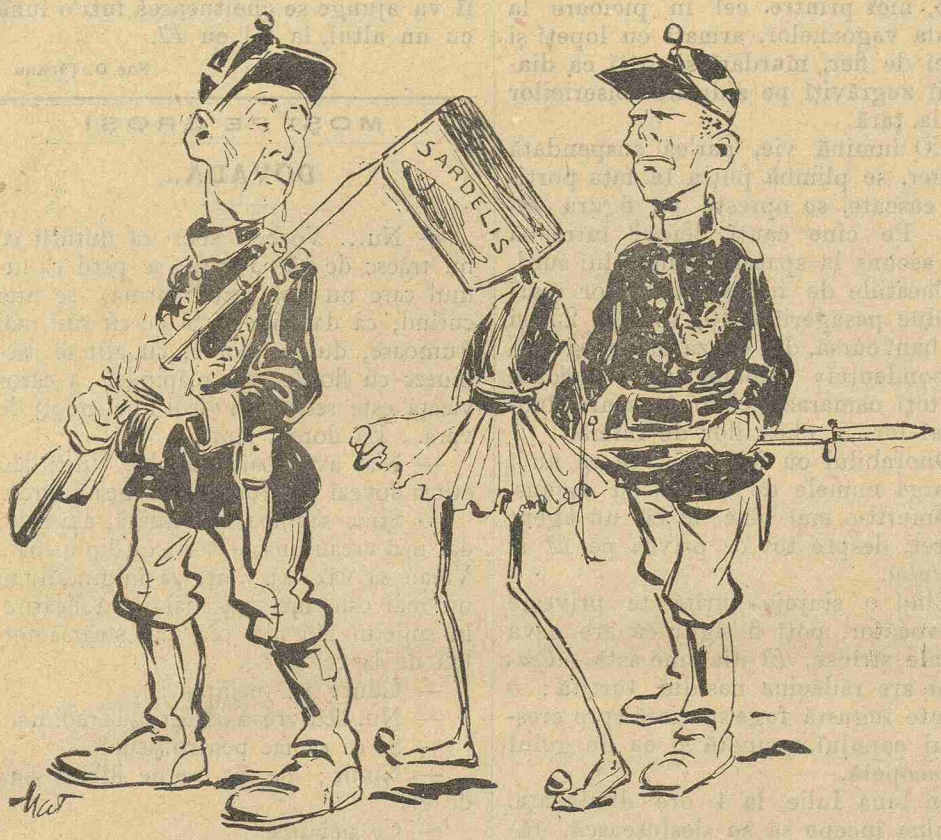

Modă nouă pentru cucoanele distrate care es cu copiii la plimbare și le frică să nu'i piardă.

DIN VIAȚA LOR — A CELOR DE JOS

La început aŭ fost douĭ — și toate mergeaŭ nu se poate maĭ minunat. Puțin în urmă a intervenit o a treia — din care cauză s'aŭ petrecut cele ce urmează.

Pentru că le-am uitat numele, le vom zice: *El*, *Ea* și *Cealaltă*.

Ea a venit de două orĭ: ca să împace lucrurile. Întîia oară, pe înserate. A așteptat ca prăvălia să rămîe goală de mușterii; și cînd librăreasa a întrebat-o:

— Ce vreĭ?

— Coconiță, i-a răspuns *Ea* rușinată ca la o spovedanie, fiĭ așa bună și spune slujniceĭ dumitale să 'mi lase bărbatul în pace. Am cincĭ copiĭ cu el și trăim de cincĭ anĭ împreună.

Librăreasa nu a avut răgaz s'asculte sfîrșitul, cu atît maĭ puțin să'ĭ vorbească: un domn a intrat grăbit, pufuind ca un automobil, a cerut o coală de «hîrtie ministerială»: — Repede, te rog, că trece tramvayul.

Cînd a plecat, un altul s'a ciocnit cu el pe pragul ușeĭ, s'a informat, politicos ca un comisionar, «dacă d-l X nu locuește sus, la etajul al douilea». Căcĭ onorabilul erea însoțit de un prieten, un provincial care scărpina trotuarul cu talpa ghetelor, îngrijorat să nu scape trenul. Și s'aŭ șiruit mulțĭ, fără pauză, mulțĭ, foarte mulțĭ, sub fel de fel de pretexte. Pretextul principal, însă, era absent. D-na librăreasă are o cumnată maĭ frumoasă de cît cele maĭ frumoase cărți poștale ilustrate cu actrițe. E singurul lucru plăcut din strada mea. Domnișoara asta, care ne umilește cu frumusețea eĭ, e o fată foarte cumintă. Ca și tablourile de preț, o poți privi pînă te saturĭ; dar... «E oprit vizitatorilor să atingă obiectele expuse etc etc. etc.» — stă scris la muzăŭ, pe un petic de carton alb, atîrnat la intrarea fie-căreĭ săliĭ. Ertați-mă, dar asta e o altă istorie.

Ca să nu împiedice mișcările cumpărătorilor, *Ea* s'a lipit de zid, a stat acolo timp îndelungat, imobilă ca un manechin scos din uz. Și cînd a văzut că nu 'ĭ maĭ vine rîndul, cum stăpînii o așteptaŭ ca să le servească masa de seară, a plecat în urma ultimuluĭ client — fără ca să bănuească că-ĭ ultimul. Librăreasa, zăpăcită de afaceri, nu 'și-a maĭ dat *osteneala* să rumege dacă femeia care pleca venise cu domnul, saŭ că era o slujnică ce se înșelase de firmă. Și s'a dus să mănînce.

A doua oară, străbătînd hotărîtă gangul, a intrat în curte și s'a oprit în fața uneĭ bucătăriĭ cu ușa dată de perete. Înăuntru, o femeie ordinară la înfățișare, cu picioarele goale, întinse sub o masă lungueață, își hîțîna bustul frecînd cuțite cu o piatră gălbue.

— Ascultă, fă, a amenințat-o ea în-

www.dacoromanica.ro

cet, mînioasă: te ia dracul dacă nu 'mĭ laşĭ bărbatul în pace. Am cincĭ copiĭ cu el—atîta îţĭ spuĭ!

Şi a plecat ţanţoşă, voinică de ar fi putut umbla pe un picior fără ajutorul cîrjelor, a dispărut în gangul care a vărsat-o pe trotuar. «Cealaltă», cu picioarele lungite sub masă, a continuat să 'şĭ bîţîe trunchiul în direcţia mîneĭ cu care freca cuţitele.

El e un individ banal, din ceĭ croiţĭ să placă tuturor femeilor, indiferent de clasă socială. Un obiect simplu şi folositor—ca toate obiectele simple. *El* e vizitiŭ la tramvay. In fie-care zi, 14 ceasurĭ se duce şi vine pe acelaşĭ drum, fără ca pînă acuma să fi dat semne de nebunie. Învîrteşte «brenza» la macaz şi scoborîşurĭ, fluieră căruţelor să se dea la o parte de pe şine; din cînd în cînd bate cu talpa pe un ţîmburuş de fier, face să sune clopotul ascuns subt podeaua platformeĭ. Slujnicele bolnave de amor, răscolite de sunetul metalic, năvălesc la poartă, es la fereastră, ca altă dată locuitoriĭ unuĭ oraş cînd auzeaŭ toxinul revolteĭ. Îĭ «este oprit să vorbească cu d-niĭ pasagerĭ», lucru de care se desbăgubeşte din prisos cu sergenţiĭ de stradă, sentinele nelipsite pe scara din'nainte şi carĭ daŭ tramvayuluĭ înfăţişarea uneĭ dube de penetenciar. Cu d-l conductor conversează la un ceas odată: cînd întoarce caiĭ la una din extremităţile «curseĭ» ce este obligat să facă.

Pe *Ea* a întîlnit-o la un «joc unguresc». A primit ca să 'ĭ plătească «intrarea»—20 de banĭ; şi, după cum e obiceiul, s'aŭ întors acasă împreună, tîrziŭ în noapte. Ce aŭ vorbit împreună, nu ne priveşte. Destul că, la capul luneĭ, a eşit de la stăpîn, s'a băgat la un altul, pe care l'a înştiinţat «că e măritată şi are bărbat». Bărbatul e *El*,—cel care ĭ plătise intrarea la jocul unguresc.

Cincĭ anĭ, cincĭ copiĭ. Nimenĭ n'a maĭ voit s'o primească slujnică. Ca să'ĭ îngrijească, a fost nevoită să stea acasă, să spele rufe pentru o «spălătorie chimică». *El* plictisit de ţipetele copiilor carĭ îl împiedicaŭ să doarmă, a început iarăşĭ să bată clopotul ascuns subt podeaua platformeĭ. Servitoarele aŭ reapărut în poartă, pe la ferestre;—noptĭ întregĭ n'a maĭ călcat p'acasă.—«Serviciŭ suplimentar la gunoae, se scuza el, mereŭ la fel.

La început a fost crezut pe vorbă. Dar cînd a băgat de seamă că leafa nu sporeşte, a bănuit ceva—ceva pe care şĭ-a făgăduit să'l desluşească cît maĭ curînd.

Intr'o noapte, spre Duminică—ĭi spusese că va face serviciŭ suplimentar—s'a dus la poarta cea mare a direcţieĭ tramvayelor, în umbra garduluĭ a spionat vagoanele care eşiaŭ huruind surd, încărcate cu băligarul ce trebuia vărsat tocmaĭ lîngă cimitirul Sf. Vinerĭ. Şi nu l'a zărit nicĭ printre vizitiĭ, nicĭ printre ceĭ în picioare la coada vagoanelor, armaţi cu lopeţi şi furcĭ de fier, murdarĭ şi urîţi ca diavoliĭ zugrăviţi pe zidurile bisericilor de la ţară.

...O lumină vie, par'că suspendată în aer, se plimbă puţin în faţa porţilor căscate, se opreşte pe figura *Ei*.

— Pe cine cauţĭ, leică? întreabă cel ascuns la spatele felinaruluĭ surd.

Chestiile de inimă ale celor carĭ conduc pasagerii a 10, 15, 20, 25 şi 30 banĭ cursa, din cauza iuţeleĭ şi «corespondenţeĭ» verbale, sunt cunoscute de toţĭ camaraziĭ chiar în seara înodăreĭ lor—a chestiilor de inimă.

Onorabilul cu felinarul, ca să nu 'ĭ meargă numele de om răŭ şi ascuns, a lămurit-o maĭ bine de cît un agent secret, despre tot ce privea pe *El* şi *Cealaltă*.

Cînd o slujnică urîtă te priveşte provocător, poţĭ fi sigur că are ceva parale strînse. *El* ştia bine asta.—*Cealaltă* are rădăcina nasuluĭ turtită; o frunte îngustă fuge speriată spre creştetul capuluĭ, ruşinată şi ea de golul ce acoperă.

In luna Iulie, la 4 ore dimineaţa, lumina începe să se deslueşască, răcoarea nopţeĭ a pătruns bine zăpuşeala rămasă în aer din ajun. In curtea cu gang, un sgomot pîrîitor ca focurile de revolver slobozit într'o cameră închisă, înfioară atmosfera, sbîrcind-o.

— Eşĭ afară, fir'aĭ al draculuĭ;.... Te facĭ că n'auzĭ?... Eşĭ că sparg uşa!

Şi *Ea*, cu pumniĭ încleştaţĭ de mînie, bate mereŭ barabanciul pe scîndurile uşeĭ ale căreia geamurĭ sbîrnie să sară în ţăndărĭ.

La etajul al doilea, un domn care tocmaĭ sosise de la chef, deschide supărat o fereastră, ţipă la cea de jos:

— I'ascultă, femeie, ce aĭ înebunit?

— Bărbatu-meŭ... bărbatu-meŭ e înăuntru!

Şi trage desperată cu pumniĭ în uşe.

Domnuluĭ de sus i s'a congestionat figura. Răcneşte şi el:

— Bine, haimanaoa draculuĭ! în loc să staĭ acasă, aĭ plecat să scolĭ lumea din somn?... Ţĭ-arăt eŭ ţie!—Ghiţă... afurisitule!.. Mă Ghiţă!.. i-a du-te după vardist!

Cea de jos a amuţit. Impleticindu-se, ese în stradă.

Peste o jumătate de oră a plecat şi *El*. Cînd a pus piciorul pe trotuar, *Ea* i-a sărit în spate, cu o mînă a trimes şapca să se rostogolească în aer, cu cealaltă l-a plesnit în cap cu o cheie. *El*, fără să zică o vorbă, a dus mîna la rană, a retras-o roşie. Şi cînd sîngele a dat de cea maĭ largă curbă a capuluĭ, nu s'a maĭ prelins, a început să picure ca apa din ţurţurile de ghiaţă ce rînjesc iarna în lungul streşenilor.

Acuma aŭ rămas iarăşĭ doŭĭ şi aŭ şease copiĭ. *Cealaltă* se trudeşte din noŭ, un an întreg va strînge atîta cît îĭ va ajunge se cheltuească într'o lună cu un altul, la fel cu *El*.

Nae D. Ţăranu

MOŞI PE GROŞI

DOVADA...

— Nu... Vorbele sbor ca fluturiĭ ce nu trăesc de cît o vară, se perd ca fumul care nu lasă nicĭ o urmă, se uită curînd, ca datoriile... Şi cu cît sînt maĭ frumoase, dulcile vorbe, cu atît se asemuesc cu florile cele plăpînde, a căror vieaţă este scurtă ca visul unei nopţĭ de vară... Eŭ doresc fapte...

— N'aĭ avut oare destule? Nu-ţĭ daŭ atîtea dovezĭ de neţărmurita mea iubire...

— Ştiŭ, scumpa mea iubită, aşa este; dar maĭ vreaŭ una,—va fi cea din urmă.. Vreaŭ să văz, să simţ, că în gîndul tăŭ nu maĭ este nicĭ cea maĭ slabă licărire, în sufletul tăŭ nicĭ cea maĭ ştearsă umbră de la cel-l'alt...

— Cum? Îţĭ închipuĭ?...

— Nu. Dar vreaŭ o neatinsă credinţă...

— Şi ce să fac pentru asta?

— Nimic; de cît să ne iubim faţă de el!

— Ce nebunie!

— Se poate! dar o vreaŭ!

Şi înlănţuind'o cu braţele luĭ viguroase o trase cu sine, într'o altă încăpere, unde rezemat de o oglindă se afla celalt.

Şi acolo, ţinînd'o îmbrăţişată pe fermecătoarea îndrăgită îĭ acoperi buzele, ochiĭ, părul, braţele, sînul, de sărutărĭ înflăcărate, mistuitoare, pline de dor, de patimă... Îĭ desfăcu părul bogat, îĭ desveli sînul de fee, braţele albe ca floarea de cais,—şi buzele-ĭ înginaŭ o arzătoare formă de iubire, pe cînd ea se da învinsă, răpită de farmecul acela neasemuit de dulce, atît de puternic ca o vraje misterioasă din basme.

Iar *celalt*, privea rezemat de oglindă, în acelaş colţ, cu zîmbetul pe buze, cu privirea liniştită, cu braţele încrucişate, cu o nepăsare de mort, cu o neclintire de statue...

Şi îmbrăţişările deveneaŭ maĭ pasionate, şoaptele de dragoste curgeaŭ maĭ armonioase; părea acolo templul binecuvîntat al religieĭ celeĭ maĭ sacre: Iubirea,—şi în altar se intonaŭ rugĭ arzătoare şi se aduceaŭ prinoase zeiţeĭ celeĭ prea minunate!

Iar *celalt* continua să privească cu aceeaşĭ rigiditate care par'că începea să aibă ceva tragic, cu acelaş zîmbet ce părea că devine dispreţuitor; cu aceeaşi adîncă neclintire cu braţele încrucişate, în acelaş colţ, rezemat de oglindă,—căci celalt, răposatul, nu era de cît un portret!

Moş Costache

www.dacoromanica.ro

Restaurant cu preţuri fixe

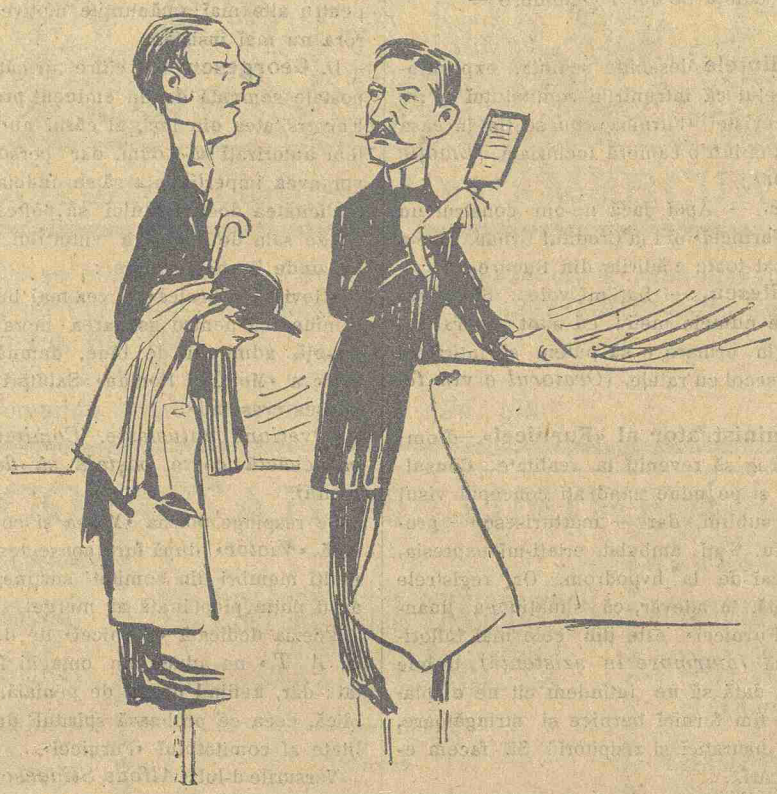

— Vă putem servi un dejun cu un 1 fr. 50 şi 2 leĭ.
— Care-i diferenţa ?
— 50 de banĭ...

ÎN DILEMĂ

Nu-ĭ mult d'atunci: cam cĭţi anĭ are totdeauna o fată mare.

Eram elev în clasa III-a gimnazială. Încă un an: cursul superior al liceuluĭ; apoĭ student, licenţiat... însurat. Scopul tuturor cărora nu le place... Era să spuĭ o prostie.

Eŭ trebue să fiĭ fost ursit răŭ; totdeauna acţiunile mele aŭ dat un rezultat invers celuĭ aşteptat — lucru ce m'a făcut să crez că în omenire ca şi la circ, numaĭ ceĭ carĭ merg pe mîinĭ, cu picioarele în sus, aŭ trecere, sunt bine plătiţi şi îngrijiţi.

Să vedeţi.

Aveam vr'o şease anĭ. Mătuşă-mea — sfinţiĭ s'o aibă în sfînta lor pază! — sare să mă bată pentru că o pocnisem cu un măr copt care se lipise cleĭ pe «coc». Dumneaeĭ s'apleca, se ridica agăţînd rufe pe o frînghie. I-am luat capul drept ţintă mişcătoare... ochesc... svîrl...

— Aoleo!... tîlharule, m'aĭ omorît!

E greŭ să vă fac a crede că scumpa mea mătuşică, cu tot tipătul eĭ trist, n'a rupt-o de fugă în urma mea, nu m'a bătut măr.

— Altă-dată să maĭ furĭ mere după sobă! şi-a vărsat ea tot necazul durereĭ ce simţise.

Mătuşe-mea, D-zeŭ s'o erte! mă iubea atît de mult, că unde punea palmele simţeam arsurĭ!

Cînd eram în clasa I-a gimnazială, camaraziĭ meĭ, iarna, îşĭ petreceaŭ timpul bombardînd trecătoriĭ cu bombe de zăpadă. Văd într'o zi un turc, rahagiŭ. Aştept să cotească la colţul străzeĭ... pac! Doamne Sfinte! Fesul turculuĭ a rămas unde era, un joben sboară, în aer, sglobiŭ ca dopul uneĭ sticle cu şampanie. Şi nicĭ n'am maĭ avut timp să-mĭ daŭ seama că-ĭ profesorul de latină, că turcul mă sprijinĭ în spate c'un picior... Însăşĭ profesorul milos din fire, ca să mă scape din picioarele turculuĭ, m'apucă de păr... Şi m'ar fi ridicat în slava cerului dacă nu-ĭ rămînea în mînă.

Clasa III-a. Toţĭ băeţiĭ fumaŭ, carĭ pe la sobă, carĭ pe la geam. Eŭ, fumam şi eŭ... dar prin curte, chiar pe la spatele curţeĭ. Odată m'a pus dracu să fumez la gura sobeĭ. Şi tocmaĭ cînd isbutisem să daŭ fumul pe nas, mă trezesc cu un pumn după ceafă că numaĭ turcĭ şi mătuşe mi-a scînteiat în faţa ochilor. Era d-l Director!

— Marş acasă..

— Mă duc

— Dobitocule! Să ştiĭ că eştĭ dat afară.

Adio liceŭ... adio studenţie... adio licenţă! La militărie, golane!

Ah! uitasem dilema. Căcĭ adevărata cauză a eliminăreĭ mele ea a fost.

Cînd eram în clasa IV a cu nimenĭ nu şedeam maĭ bine ca cu popa. Popa era un habotnic de nu ieşea nicĭ cu un *i* din carte.

Imĭ plăcuse «creaţia lumeĭ» atît de mult, că o ştiam ceva maĭ bine ca pe «tatăl nostru».

Aşa a mers pînă după Crăciun cînd am început Geologia cu d-l Alambic Retortescu. Era lung cît un stîlp de telegraf, subţire ca o scobitoare şi negru ca fundul ceaunuluĭ.

In cea dintîĭ lecţie ne explică formaţia pămîntuluĭ şi dracu'l puse să ne spuie că noĭ — ăştia = oameniĭ, ne tragem din maĭmuţă.

Deatuncĭ s'a sfîrşit cu mine.

N'am maĭ aşteptat să avem clasă cu popa — mă frigea la inimă vorba luĭ Alambic — că prinzîndu-l pe sală, cu lacrimile în ochĭ i-am spus cum Alambic ne-a făcut strănepoţĭ de-aĭ maĭmuţelor.

Infuriat, popa mă însărcină să-ĭ spun luĭ Alambic că moşi-su e maĭmuţă.

La ora de Geologie: -dracu m'a 'mpins? — Cînd Retortescu reaminti de maĭmuţă, hop şi eŭ cu răspunsul popiĭ.

— Dobitocule, măgarule, maĭmuţă eştĭ tu cu popa şi cu toţĭ aĭ luĭ! Marş că te ard..

L'am spus popiĭ... Ţinea popa la mine şi eŭ la el.

— Aoliu... Aşa-ĭ vorba? răcnĭ popa..

Haĭt.. sterge-o şi spune-ĭ din partea mea că-ĭ prost ca şi strămoşiu-su.

— Dar cum să-ĭ spun părinte... că mă omoară în bătaĭ?

— Du-te c'apoĭ te umflu eŭ.

— ??... — Părinţele...

— Şterge-o...

Sărăcuţ de maica mea! Nu cred că ar exista maĭ grea dilemă pe lume decît chikionul 'n care am intrat eŭ.

Am ajuns acasă. Am gîndit ce e de făcut? M'am culcat gîndindu-mă şi tot gîndind m'am sculat.

De spun, mă bate unul, de nu, mă bate cellalt Pe unde scoţĭ cămaşa?

T t gîndind şi socotind mă trezĭĭ, cu urechile în mîinile directoruluĭ, în curtea şcoliĭ.

— Măgarule.. Dobitocule... Maĭmuţa naibi! Şi le spunea atît de îndesat şi cam pe nas, par'că voia să mă convingă că tot Alambic are dreptate. Şi se vede că el avea dreptatea.

Pe tabla neagră era scris cu litere albe că sunt eliminat pe 9 luni din toate şcolile.

Atuncĭ mĭ-am dat seamă că pentru deslegarea uneĭ dileme aĭ nevoe de un *potcap* şi de o *retortă* pentru a *elimina* pe *9 luni* pe un nenorocit.

Iaşi 1904 **Emiliu G.**

Disidenţa din Dorohoĭ

Ziarele publică ştirea că d. G. Pilat a format o disidenţă împreună cu maĭ mulţĭ alţĭ liberalĭ, declarînd că d-sa nu îşĭ maĭ ia răspunderea situaţieĭ partiduluĭ.

Istoria se repetă: Pilat iar se spală pe mîinĭ. Dar cine o fi Caiafa care a silit pe d. Pilat să devie disident?

Vaş?)*

Escu *)

*) La aşa situaţie aşa calambur!

www.dacoromanica.ro

Sfaturi competente pentru agricultori

Cultura orzului.—Dacă semănaţi orz, e bine să plantaţi prin el şi hameĭ, căci ast-fel, cînd vă duceţi la berar, îi puteţi oferi de o dată ambele produse de carĭ are nevoie şi e maĭ mulţumit. Unde maĭ puneţi că hameiul ridicîndu se pe haracĭ apără orzul de arşiţa soareluĭ, care face în uniĭ anĭ, aşa de mult răŭ culturilor. Incercaţi şi suntem siguri că sub imperiul recunoştinţeĭ veţi lua un abonament pe 10 anĭ la precioasa noastră revistă.

De alt-fel, ceĭ cari cultivă orz maĭ aŭ o întrebuinţare minunată, escelentă, pentru produsul lor, care mă mir că nu s'a răspîndit maĭ mult pînă acum. Această întrebuinţare e fabricarea *Orgeadeĭ*. O splendidă băutură, aprobată de toate autorităţile anti-alcolice, servită în toţĭ anĭĭ la bufetul Palatuluĭ Regal.

O resursă mare în anii de secetă.—Cine nu ştie ce răŭ fac cutlurilor sobolaniĭ, şoareciĭ de câmp şi alte rozătoare de acest fel. Doamne, cîte rădăcinĭ rod, cîte seminţe strică! Eĭ bine, ştiinţa însă, domnilor, îngrijată cu aceeaşĭ iubire de mamă, de agricultorĭ ca şi de spiţerĭ şi de bicicliştĭ, ştiinţa cea neadormită şi neobosită, a găsit un mijloc de a schimba răul în bine, şi de a procura o resursă nouă agricultorilor, resursă nepreţuită în vremurĭ grele cum a fost cele din vara aceasta. Mijlocul acesta e simplu şi uşor de aplicat. Vi'l comunic aci: cumpăraţĭ curse, cam 10—12 curse la pogon, aşezaţi-le cu slănină orĭ cu pastramă stricată la distanţe egale. Nu vreaŭ să afirm că şobolaniĭ preferă slănină stricată, nu, zic *stricată* numaĭ pentru că e maĭ eftină slănina, orĭ pastrama stricată. Răpitoarele vor veni, nu numaĭ de pe cîmpul vostru, dar şi de la vecinĭ şi se vor prinde în curse.

Atunci le luaţi, le ucideţi şi le aduceţi tăbăcarilor orĭ mânuşarilor în Bucureşti, şi luaţi banĭ buni. Ce vă pasă c'aţĭ vîndut produse animale în loc de a vinde produse vegetale, banul e bun

Vom continua, după cererea generală a cititorilor noştri, seria acestor sfaturĭ, cu cari sperăm că vom contribui puternic la desvoltarea buneĭ stărĭ a populaţiuneĭ rurale.

Un savant celebru

ŞEDINŢELE COMITETULUĬ «FURNICEĬ»

— Şedinţa de Joĭ 7 Octombre —

Preşedintele deschide şedinţa, exprimîndu'şĭ regretul că întrunirile comitetuluĭ de redacţie a revisteĭ «Furnica» nu se ţin în casa eĭ proprie, ci într'o cameră închiriată. *(Emoţie în auditor)*

O voce. — Apoĭ dacă ne-om construi un Palat al «Furniceĭ» ni'l ia Creditul Urban, care-a monopolizat toate c'ădirile din Bucureştĭ!

D. **Vasilescu.** — Daţi'mĭ voie... Să facem Palatul pe numele meŭ; eŭ sunt liberal influent, prin urmare o să putem să întîrziem chiar un secol cu ratele. *(Oratorul e viŭ felicitat).*

D. **Administrator al «Furniceĭ».**—Domnilor, vă rog să reveniţĭ la realitate. Consultatu-m'aţĭ şi pe mine când aţĭ conceput visul d-voastră sublim, dar — mărturisesc — prematur? Nu. V'aţĭ ambalat, ertaţi-mĭ expresia, ca niştе caĭ de la hypodrom. Or, registrele mele arată, în adevăr, că situaţiunea financiară a «Furniceĭ» este din cele maĭ înfloritoare, însă *(murmure în azistenţă)* trebue de o cam-dată să ne întindem cît ne e plapuma. Să fim furnicĭ harnice şi stringătoare, nu greerĭ uşuraticĭ şi risipitorĭ! Să facem economiĭ carĭ...

Voci indignate. — Să iasă afară administratorul! Afară! Afară!

(D. Administrator este expulzat din sală şi trimis să se culce).

D. **Ionescu.**— Acum domnilor, cînd ne-am debarasat de un intrus care nu ne e simpatic de cît în ziua cînd ne achită chenzenele, ceea ce de altminterĭ îĭ e foarte uşor pentru că excedentele bugetuluĭ «Furniceĭ» sunt considerabile, acum zic să intrăm în ordinea zileĭ.

D. **Popescu.** — Constată că ştoc l de scrisorĭ şi cărţi poştale carĭ aŭ sosit pe adresa «Furniceĭ» în cursul săptămineĭ curente e nemaĭ pomenit.

D. **Constantinescu.**— Se îmbogăţeşte poşta de pe urma noastră!

D. **Niculescu.** — Şi totuşĭ, domnilor, poşta nu ne e recunoscătoare.

O voce. — E posibil?

D. **Niculescu.** — Parol. Citĭ-va abonaţĭ ni se plîng că n'aŭ primit ziarul. Or, expediţia revisteĭ noastre se face în modul cel maĭ conştiincios posibil. Atunci? De sigur acele numere din «Furnica» se rătăcesc la Poştă. Neglijenţă să fie? Saŭ sunt uniĭ domnĭ funcţionarĭ telegrafo-poştalĭ cărora le place aşa de mult să citească «Furnica», încît—pentru a 'şĭ satisface gustul—nu ezită să comită o.... contrabandă?

O voce.— Vă rog să nu insultaţĭ o corporaţie aşa de inteligentă în sînul căreia numărăm o sumă de abonaţĭ.

D. **Niculescu.** — Pardon, făceam o simplă presupunere.

Preşedintele.— Vă chem la ordine, domnule Niculescu; iar pe d-voastră, domnilor, vă rechem la ordinea zileĭ. (*Aplauze*).

Două epigrame ale d-luĭ *Alex. Braeştcu-Minona* sunt respinse. Articolul «Domnul Popescu, fabricant de jucărĭ» semnat «I. D» este destul de nostim, însă comitetul îşĭ manifestă bănuiala că ar fi tradus din franţuzeşte, pentru motivul că fabricĭ de jucărĭ nu există în România ca la Nuremberg saŭ la Paris, şi pentru alte maĭ amănunţite motive asupra cărora nu maĭ insistăm.

D. **Georgescu** dă citire următoareĭ cărţi poştale semnată de un eminent profesor de la Universitatea din Iaşi, al căruĭ nume nu suntem autorizaţĭ să-l dăm, dar persoanele carĭ vor avea impertinenţa să se îndoiască de autenticitatea documentuluĭ să poftească să viziteze sala de depeşĭ a viitoruluĭ nostru Palat unde 'l vom expune.:

«Revista «Furnica» e cea maĭ bună din ţara romînească pentru asănarea moravurilor. Se anunţă admirabil de bine, demnă continuătoare a «Moftuluĭ Romăn». Salutărĭ cordiale şi succes crescînd».

(Ovaţiunĭ entusiaste. Comitetul decide ca această carte poştală să fie pusă în ramă).

Se respinge poezia «Mama şi copilul» semnată «*Victor*», după furtunoase desbateriĭ, căci mulţĭ membri din comitet susţineaŭ că dacă ar fi puţin pieptănată ar merge.

Poezia dedicată «Furniceĭ» de d. «*Nairolet S. A T.*» ne aduce un omagiŭ foarte meritat; dar, nefiind destul de genială, nu se publică, ceea ce probează spiritul de imparţialitate al comitetuluĭ «Furniceĭ».

Versurile d-luĭ «*Alfons Stiucescu*» din Ploeşti denotă că autorul lor ar putea să scrie şi maĭ frumos, dacă nu ar comite copiăria să se descurajeze că comitetul i-a lăsat poezia în suspensie ca să maĭ discute asupra eĭ.

Stenograf

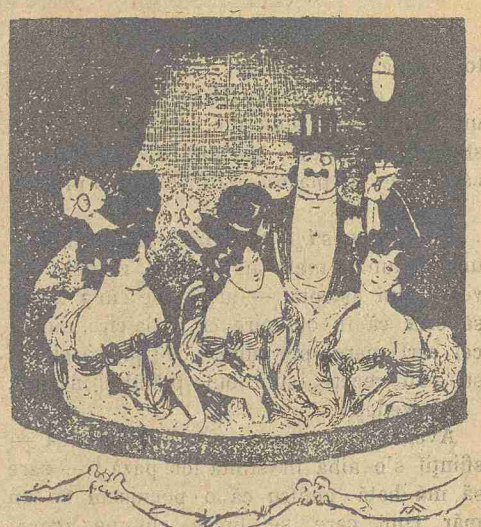

Teatru Naţional. Duminică 17 Octombrie, reprezentaţie extraordinară dată de d-soara *Agatha Bîrsescu*; se va juca *Mesalina* de Wildbrandt.

Opera romînă. Se anunţă sosirea d-soare *Yvonne de Treville*, de la Opera-comică din Paris, care va cânta: în zilele de 22, 25, 27, 29, 30 Octombrie, următoarele opere: *Lakmé*, *Lucia*, *Bărbierul*, *Rigoleto* şi *Traviata*.

Teatru Edison. *Gyp*, imitator de celebrităţi pariziane.

www.dacoromanica.ro

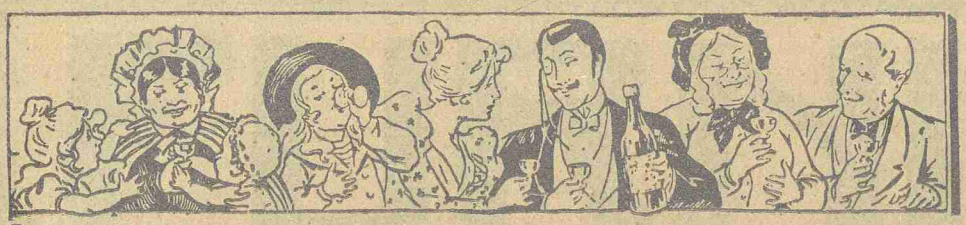

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Ori-ce bună gospodină se aprovisionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese şi Băuturi **„MERCUR", din Calea Victoriei, No. 52.**

Eftin şi bun!

Comande se pot face şi prin... allô! allô!

COFETARIA „UNIREA"

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREŢURI MODERATE

DIFERITE LIQUEURURI
Vinuri streine
şi indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primeşte comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncări de calitate superioară, vinuri excelente, serviciu prompt şi elegant şi preţuri din cele mai moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienţi în timpul mesei.

Magasinul de coloniale şi delicatese

S. G. ŞERBANESCU

— In faţa Teatrului Naţional —

Icre negre tescuite calitate fără rival. Cel mai sublim unt-de-lemn. Şuncă, fructe, diferite mezeluri toate în permanenţă proaspete.

ŞAMPANIE

cele mai bune mărci

Vinuri delicioase de Drăgăşani

Se fac expediţii şi în provincie

Hotel Constantinopol

CALEA GRIVIŢEI 183

lipit cu grădina Gării de Nord

Trecând sub o nouă administraţie s'a înzestrat cu mobilă şi lingerie nouă.
Se recomandă ca retras, curat şi ieftin

Dr. George D. Fischer

— OCULIST —

S'A MUTAT

Strada Doamnei No. 27

Consultaţiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Admirabile lucrări Dinţi până la 10, cinci lei unul; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura complectă 285 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.

NICOLAE MARIESCU

DENTIST de la Facultatea din Paris

11 bis, STRADA REGALA 11 bis

NIŢA IONESCU

— CISMAR —

10 Calea Şerban-Vodă 10

Primeşte comande de ori-ce soiu de ghete şi pantofi, lucraţi elegant.
Preţuri convenabile. Viu la domiciliu, chemat printr'o carte poştală.

LA RESTAURANTUL

NIŢA DUMITRESCU

Calea Griviţa, 133

Se mănîncă bine, ieftin şi curat

9 LEI CARTELA

Biuroul Avocatilor Asociaţi

Dir ecţiunea d-lor avocaţi **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror şi judecător de tribunal şi **Mircea G. Petrescu**, fost judecător şi primar. La acest biurou se plasează cu ipotecă **500.000 lei**, în total saŭ în parte.

Strada Armenească, 24

Iubitorii de literatură populară! Trimeteţi lei 1 şi 25 bani în mărci poştale la librăria I. Dumitrescu din Tecuci şi veţi primi franco volumul **Crâmpeie din viaţa ţăranului Român** de C. Mihăilescu.

Boale interne şi sifilitice

(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)

SPECIALIST

Dr. Eracli Sterian

Vechiu intern şi medic al Eforiei Spitalelor Civile

Consultaţii pentru bărbaţi, femei şi copii de la 10—12 şi de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colţ Şerban-Vodă

Contra tusei, bronşitei, la ringitei, cereţi:

PASTILE SENEGAL

CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii şi la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

„ROMANIA"

Societate Cooperativă de Manufactură, Confecţiuni, Mode, Mărunţişuri şi articole de Menagiu.

Bucureşti Bulevardul Carol 5

Vis-à-vis de Ministerul de Domenii

Aduce la cunoştinţa distinsei sale clientele şi Onor. Public că aŭ sosit:

Lenajuri şi Postavuri

Pentru confecţiuni de dame şi de bărbaţi unice şi neîntrecute în calitate şi desemn

Monopol exclusiv

Pentru Romînia

Asemenea a sosit un bogat asortiment de:

STOFE, DE MOBILE ŞI PERDELE

de tot felul

Zilnic sosesc noutăţi

Bucureşti.— Tipografia «SPERANŢA», Strada Enei 4, (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

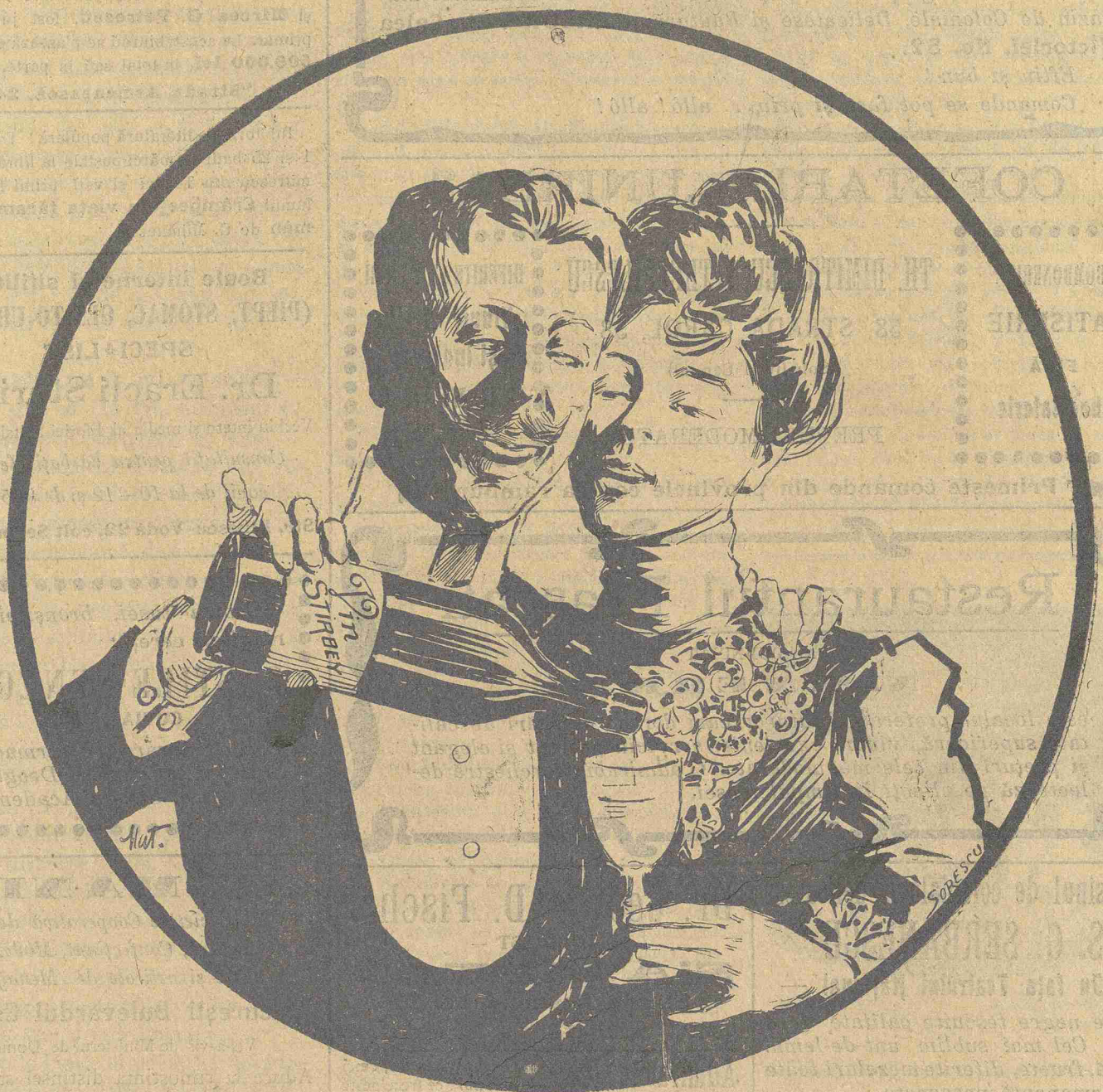

www.dacoromanica.ro